

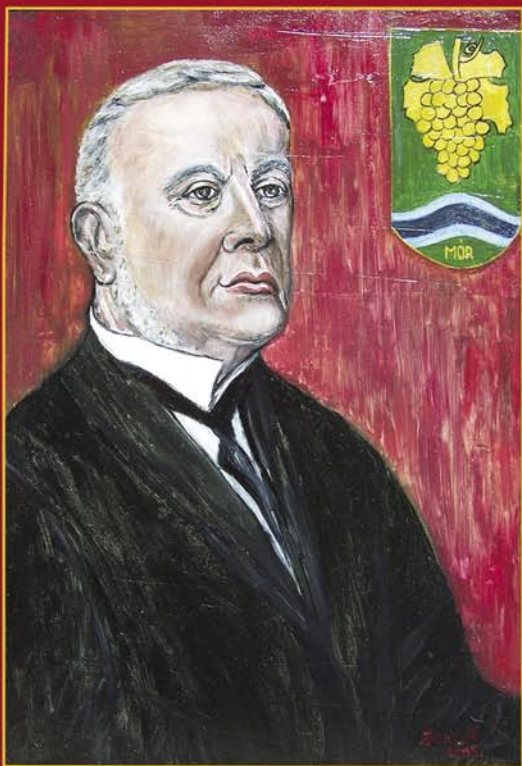
MÓRI KRISTÁLY

IRODALMI ÉS KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

I. évfolyam 2. szám

Bánkuti Katalin: Wekerle portré

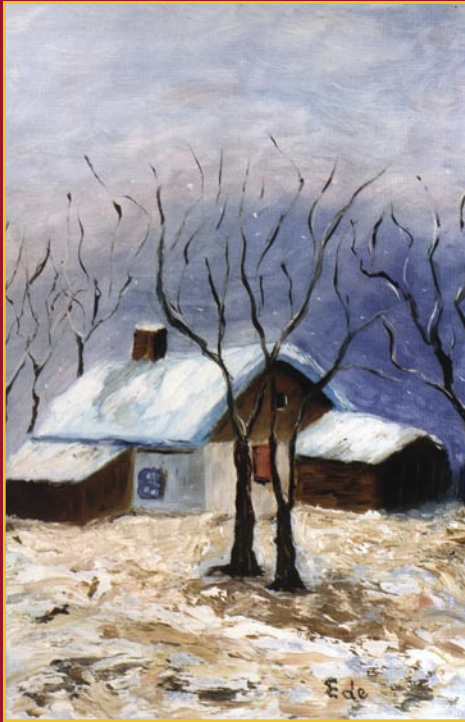
*Juhász Gyula:
Karácsonyi köszöntés
(részlet)*

Bethlehemi csillag
Szelíd fénye mellett
Ma az égen és a földön
Angyalok lebegnek.
Isten hívivői
Könnyezve dalolnak
Békességet, boldogságot
Földi vándoroknak.

Gergye László: Móri utcarészlet

2007. tél

Simon Edit: Téli táj

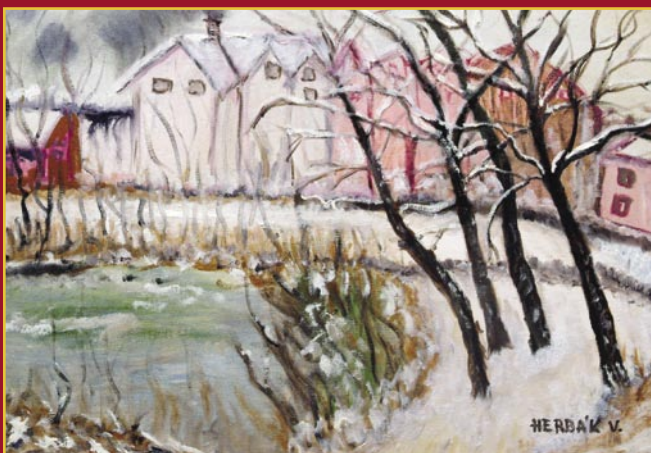
Bánkuti Katalin: Ikon

Herbákné Sipos Valéria: Falusi tél

Bánkuti Katalin: Téli tájkép

Herbákné Sipos Valéria: Tél a tavon

Nagy F. Luca: Kastély fákkal

K. Babos Klára:

ADVENT

Advent van, várakozz, készítsd föl szívedet!
Ha fekszel és ha kelsz, töltsön el szeretet!

Meg fog majd születni, kire régen vártál.
Melléd áll, s átölel, nem rémít már halál.

Erőt ad, ha csüggedsz, bátorít, ha félsz.
Fénysugarát küldi neked, ameddig csak élsz.

Tárd ki a szívedet, adj néki ott helyet.
Béleld ki, melengesd, fázott már eleget!

Advent van, várakozz, készítsd föl szívedet!
Ha fekszel, és ha kelsz, töltsön el a szeretet.

Berta Mária: Betlehem

Radolfi Adél:

KARÁCSONY ELŐTT

Karácsony lesz nemsokára,
Közeleg az esztendő vége,
Engedjétek lelketek szabadjára,
Ünnepeljen az Úristen népe!

Ez évben is tapostunk sok sarat, malmot –
Lemorzoltunk magunkból egy darabot.
Jó- és rossztettből gyűjtöttünk halmot –
Érdemlünk mi újévi malacot?

Lelkünkben a szeretet virága fonnyad,
Viharvert szívünk megszenvedett.
Gyöngé vállunk kínoktól roskad,
Reménységünk hajója megfeneklett.

Itt állsz, mint egy magányos cédrus,
Meztelen lelked didereg, ázik.
Szalmán, bárányok közt fekszik a kis Jézus –
Szeretettel körülveve a Kisded nem fázik.

Megkopott lelkünket csiszoljuk fényesre,
Tisztuljunk meg, így év vége felé.
Gyűjtsunk be gyorsan szív-kemencéinkbe,
Hogy méltón járulhassunk az Úrjézus elé.

KÖSZÖNTŐ

Tisztelettel köszöntöm a Móri Kristály olvasóit!

Immár másodszer van módom örömmel szólni arról, hogy jelen vagyunk nemcsak a móri és a móri kistérségi, hanem – az országos „Kristály” mozgalom révén – az országos szellemi értékeket közvetítő, megőrző kulturális életben is.

Sokan vannak, akik várják a móri irodalmi újságot, mert mond számukra valami újat, felmutat sajátos értékeket a helyi múltból s a jelenből a jövőnek.

Mi, akiknek megadatott, hogy szülőföldünknek kulturális életében aktív „láncszemek” lehessünk, bizonyíthatunk számtalan alkotással.

Bizonyos vagyok abban, hogy jót és jól cselekszünk...!
Gazdag és szép anyag gyűlt ismét egybe. Örültem, hogy újabb móri, csókakői alkotótársak kerestek meg minket műveikkel: prózáírók, verselők és képzőművészek egyaránt.

Természetesen őket is olvashatják, láthatják a móri irodalmi újságban. A figyelmes olvasó észre fogja venni, hogy mennyit haladtunk előre. Több alkotónk új oldaláról is bemutatkozik. Van versírónk, aki remek prózát is ír, van esszéírónk, aki jó verselő. Sokoldalúak a képzőművészeink is.

Ez a szám a családról, a szeretetről, a csendről, a békés nyugalomról szól. Ajánlom figyelmébe mindenkinek és bocsátom útjára a Móri Kristály 2. számát!

Kívánok a magam és a szerkesztőbizottság nevében is minden kedves olvasónknak békés karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!

2007. december

Klein Magda
főszerkesztő

Ulrich Éva:

ÉDESAPÁMHOZ

Ez az első karácsony
mit nélküled töltök el,
félek, hogy amit most érzek,
sosem múlik el.

Ha látsz majd engem
mosolyogj felém,
a kedves arcodat
tudom, meglátom én.

Gondolatban veled leszek,
veled együtt ünnepelek,
veled alszom el,
s veled ébredek.

S hogy nem lehetsz velem
ezen a szép ünnepen,
ez mindennél jobban fáj,
ez annyira fáj nekem.

Meggyújtok érted egy gyertyát,
s fényét elküldöm neked,
szeretném ha elmondaná,
hogy mennyire szeretlek.

Hogy mit adhatok ezen az ünnepen?
Egy szép ajándékot: a SZERETETET,
Amit e gyertya fényével
Most elküldök neked.

Mást nem adhatok,
de úgy érzem ez mindennél többet ér,
ez a szeretet,
mi örökre bennem él.

Ulrich Éva:

KARÁCSONY

Közeleg a karácsony
a szeretet ünnepe,
mindenki boldog, vidám,
szívünk melegséggel van tele.

Szeretnénk azt hinni,
hogy minden szép és jó lesz,
s a közelgő jövő
talán egy boldogabb idő lesz.

Együtt ünnepeünk,
együtt élünk, s érzünk,
igazán azok hiányoznak
akik már nem lehetnek köztünk.

Emlékezzünk rájuk is,
s egy kicsit gondoljunk a múltra,
gondoljunk a velük eltelt
szép napokra vissza.

Mert igazán csak akkor költözik
szívünkbe a melegség,
ha szeretteinkre gondolunk,
s arra, ami elmúlt rég.

Mert bármit is hoz a jövő
boldog csak az lehet,
kinek a szíve
soha-soha nem feled.

Berta Mária: Csuhefigurák

Bertáné Kuba Tímea:

EGY ÉRZÉS

Hosszú volt a nap, s visszatekintve túl rövid. Események sorozata közt vergődünk minduntalan, miközben az élet könnyedén elsuhan fölöttünk. Merre jártunk, s merre jártok ti, kik a föld porát nyaldossátok? Talán értelmetekre válik -e a hajsza, melybe nyögve kapaszkodtok e túlzásfolt világban? Elkékvült ég között sötét felhőkké lettünk. A néma reménység szívének legmélyén rejtőzve, remegve húzza meg magát, valaki mégiscsak megszólítja. Rég elfeledett érzésről beszélünk. A szeretet csupán viszontszeretetté lett. Mi változott meg? Mivé lett gyermekkorunk naivitása?

Eme érzelemszegény világ küszöbén állva mi sem rendülünk meg. Megmakacsolva a bennünk rejlőt, megfeszítve haladunk tovább. Görnyedten tekintünk befordult világunkra. Frusztrált emberek gépiesen teszik a törvény adta dolgukat, mit sem sejtve a valóság megrendítő hozamáról. Velük együtt sodródva mi is csupán azt tesszük mit tennünk kell. Sem többet, sem kevesebbet, mégsem eleget. S, ki mégis kikukucskál önmaga világából, más emberként tekintenek rá, mint ki nem is e földön jár. Pedig csak a lényegre tapintott rá. Nem nélkülözte a szíve mélyén rejlő érzést, mely önmagát fakasztotta elő onnan legbelülről.

Bennünk is van kín, fájdalom, gyötrelem, de valahol mélyen legbelül az elfojtott érzések közül próbál kitörni a vágy, melyet adni jobb, mint kapni, ez pedig a: szeretet.

Sós Viktória:

TÜNDÉRTÓ

Ott állt a tó partján. Szárnyain átszillan a fény. Kora nyári reggel volt, harmatos, gyönyörű. A tó közepén fekete szigetecske, tiszta vízében egész mélyen lelátott.

Ott állt, kinyújtózott, kibontotta a haját. Levette a ruháját, óvatosan, vigyázva bújtatta ki átlátszó, szikrázó szárnyait... leguggolt, megsimította a tenyerével egészen óvatosan a víz tetejét; az csendesen megborzongott, végigfutott rajta egy enyhe reszketés. Akkor felállt és lassan belesétált a vízbe. Meleg volt... meleg, kicsit sós... nem volt alja, mégis lépni tudott benne. Lemerült a kékségbe, úszott egyre mélyebbre, lentről felnézett, a nap szivárvány foltokat festett feléje. Nem kellett levegő, csak úszott ebben a kristálytisztá meleg tükröben puhán, a legkevesebb mozgással... aztán, miután betelt a szépséggel, kijött a vízből, felment a kicsi szigetre, kibontotta nedves szárnyait, hogy megszáradjanak a napon. Körbenézett. Arra gondolt, olyan most ő, mint a kisherceg. Itt van a kis bolygója, ez a kicsi fekete sziget, körülötte sima, csodaszép tavacskával. A fekete szigetecskén állva, ahogy lágyan megérintette, egy kis résben megnyílt alatta. Hatalmas vágy ragadta hatalmába, hogy elinduljon befelé... nagyon szerette volna... egyszerre alagút formálódott, és a kis sziget megnyílt előtte, és ő belépett.

Egy ideig haladt a sötétben a szárnyait szorosan a teste köré csavarta, nehogy megsérüljön, úgy ment egyre beljebb. A szűk folyosó után hirtelen tágas és még tágasabb csodálatos varázsszobák következtek. Alig akart hinni a szemeinek. A falak puhák voltak, színesek és magasak. Felröppent, körbetáncolta az oszlopokat, megérintette a képeket a falon, és ahogy egyre beljebb és beljebb hatolt, egyre tágabb és varázslatosabb dolgokat látott, és ott állt ő is kibontakozva, kibontva a szárnyát, meztelenül a meleg és biztonságos csendben... és járt-kelt, és hozzásimult a falakhoz és hozzábújt az oszlopokhoz és felrepült a magas csarnokok plafonjáiig, a hátára fordult és úgy suhant el alattuk... és csak repült egyik helyről a másikra, nézte a színes meleg, puha formákat, ízlelte az édes, kellemes ízeket, és azon gondolkodott, mi ez a hely, ami ennyire édes? Mi ez a hely, ami nem köti meg, ahol repülhet, és még ha falnak is ütközik, akkor sem üti meg magát? Ha ilyen gyönyörűen édes, miért van itt egyedül? Miért nincsenek itt százan, ezren azok közül, akik ilyenekről beszélnek a másik világ szürkeségében, ahonnan jött?

Az egyik szobában hirtelen elálmosodott, elfáradt... mintha csak gondolatai szülték volna, pelyhes ágy termett ott. Lefeküdt, szárnyait eligazgatta, karját feje alá tette. Nézte a plafont, a falakat, érezte, hogy boldog. Tovább töprengett, hogy hová kerülhetett, milyen mesés kalandba keveredett... aztán arra jutott, hogy ezt a világot neki teremtették, vagy ő teremtette magának... hogy lehet, hogy mégsem érzi egyedül magát? Hogy lehet, hogy a falak, az oszlopok, és minden, amit látott, ez a labirintus, ez az össze-vissza kanyarodó útvesztő nem tölti el félelemmel, nem retteg, szabadnak érzi magát benne,

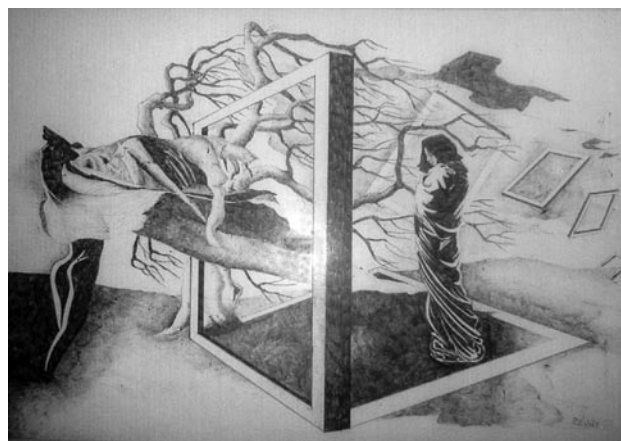
boldognak. Hogy lehet az, hogy meztelenül jár-kel, szárnyain szálldos mindenfelé, és nem szégyelli magát... pedig érzi, hogy látja valaki...

Gondolkodott, míg egyszer csak elaludt. Felébredvén ugyanott találta magát. Hát nem álom volt? Hát van ilyen világ? Hát tényleg igaz? És felröppent az ágyból és ment újra körbe-körbe, megsimogatva a falakat, megölelte az oszlopokat a fényben, a melegben... mi ez a hely? Mi ez a világ? Azt mondta magának: nem szabad kíváncsinak lennem, hisz Judit is hogy járt a Kék szakállúval... és nem kell örökösen magyarázatokat keresni semmire sem... mert most gyönyörű helyen járok, ahol még sosem. Épp egy szivárványszínű tereméből ment át egy másik, kör alakú terembe, ami telis-tele volt tükrökkel, puha, olvadó, hullámzó tükrökkel, mikor megállt az elsőnél, élvezte, ahogy nyúlik, fodrozódik a keze alatt... aztán odament a terem közepére...

... és egyszer csak fehér fény vakította el, ami hatalmas erővel húzta minden termen vissza, mintha csak Ariadné fonala lett volna csuklójára kötve, valami láthatatlan erő... egy szemvillanás alatt újra ott találta magát a tóban, ami fodrozódott, ömlött, hullámzott, és a hullámok, mint gyermeküket dorgáló apa, átölelték őt és kivitték a partra. Ő kilépett, leült, bámulta az újra megnyugvó vizet, felvette öltözékét. Tudta, hogy valami óriási titok birtokában van. Tudta, hogy most már bármikor visszatérhet ebbe a csendes nyugalomba...

És ekkor szárnyra kapott, hogy hazarepüljön az otthonába. És ahogy feljebb és feljebb emelkedett, lassan előtűnt egy másik tó is, közvetlenül az első mellett, és hegyek és dombok, és völgyek és gödröcskék... és csodaszép, csodaszép görög tájak... és ahogy még feljebb repült, visszanézett onnan a felhők közül, hogy máskor is visszatérhessen majd, hogy pontosan megjegyezze, feltérképezze a helyet, a másik világot, ahol járt... mikor hirtelen elsápadt... az arcához kapott... talán még fel is kiáltott meglepetésében...

A két tó nézett egyenesen őrá, és a tó alatt megmozdultak a dombok, és a dombok alatt elmosolyodott egy furcsa, puha vonal... aki ugyanúgy hitt a mesében, mint ő...

Révay Gyula: Nóialakos tollrajz

Kertész Pálné:

TÉLI ESTÉN

Téli estén ha hazajössz édes férjem,
megtelik meleggel a szoba,
a villanykörte felvillan nagy fényesen,
mintha „jóestét” rikkantana.
Kicsi fiad és én karjainkat tárva
szaladunk örvendezve eléd
és munkában fáradt arcodra csókoljuk
szívünk sok-sok szeretetét.

Hullnak a szavak szádból sűrűn és puhán
akárcsak odakint a szép hó,
én úgy szívom őket szomjasan magamba,
mint hópelyheket a Földanyó.
A tükörről az unalom pora leperreg
és helytel kínál vígan a fotel,
pattogva táncol a láng a kályha hasában, -
a béke csendesen körülölel.

Fördös József: Varkocsfonó férfi

Kertész Pálné:

HEJ, BOCSKOROM, BOCSKOROM...

Részlet betlehemes játékból – 1900-as évek elejéről:

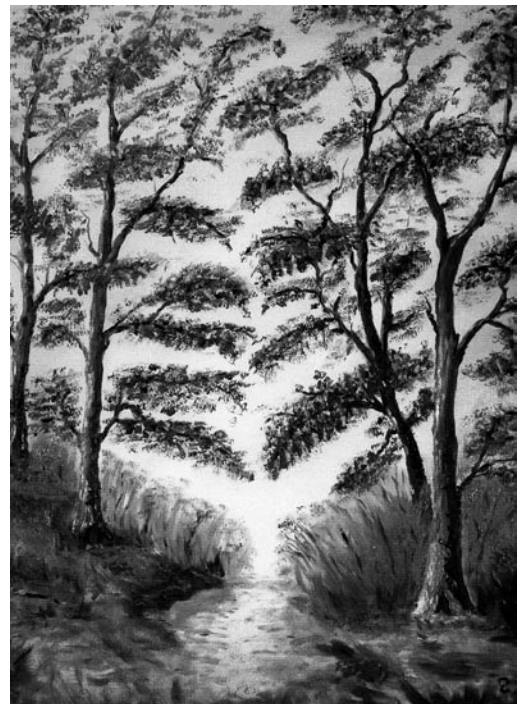
*„Jön a karácsony bokros szakállával,
Megver a hétágú korbácsával.
Hej, bocskorom, bocskorom
Nem győzlek szénával,
Megyünk a kert alá
Hozunk egy szánkával.”*

Apámtól örököltem ezt a néhány sort, gyermekkorában tanulta Bodrogkeresztúron. Figyelemre méltónak találok, mert számomra kész krónika. A betlehemezés a karácsonyi ünnepek elmaradhatatlan kelléke volt, főleg a gyerekek várták izgalommal teli borzongással. A subába öltözött pásztorok bottal, lánccal csörtettek az ajtón, így hozták a hírt a kis Jézus megszületéséről. Verseket mondtak, énekeltek, apró jelenetekkel szemléltették a nagy eseményt. A produkciót dióval, kaláccsal, almával hálálták meg a háziak. A tehetősebbek szalonnát, kolbászt is tak.

A fenti vers nagyon hideg időben keletkezhetett, mikor „hétkorbáccsal” verte a tél az embereket: faggal, viharral, jéggel, zúzmarával, méteres hóval, dermesztő mínuszokkal és nagy-nagy szegénységgel. Gyermek, felnőtt úgy védte lábait a lefagyástól, hogy szénát tömtek a bő

bocskorokba, a széna szárazon és melegen tartotta lábait. Egy nyelvi emlék is feltűnik a versben: a „szánkával” nem tévedés, ugyanis a ragozatlan főnév nem szánkó, hanem szánka volt azon a vidéken.

Hát ennyi mindent árul el a múlttól ez az aprócska rigmus.

Simon Edit festménye

Winkelman Klára:

CSODÁS ÜZENET

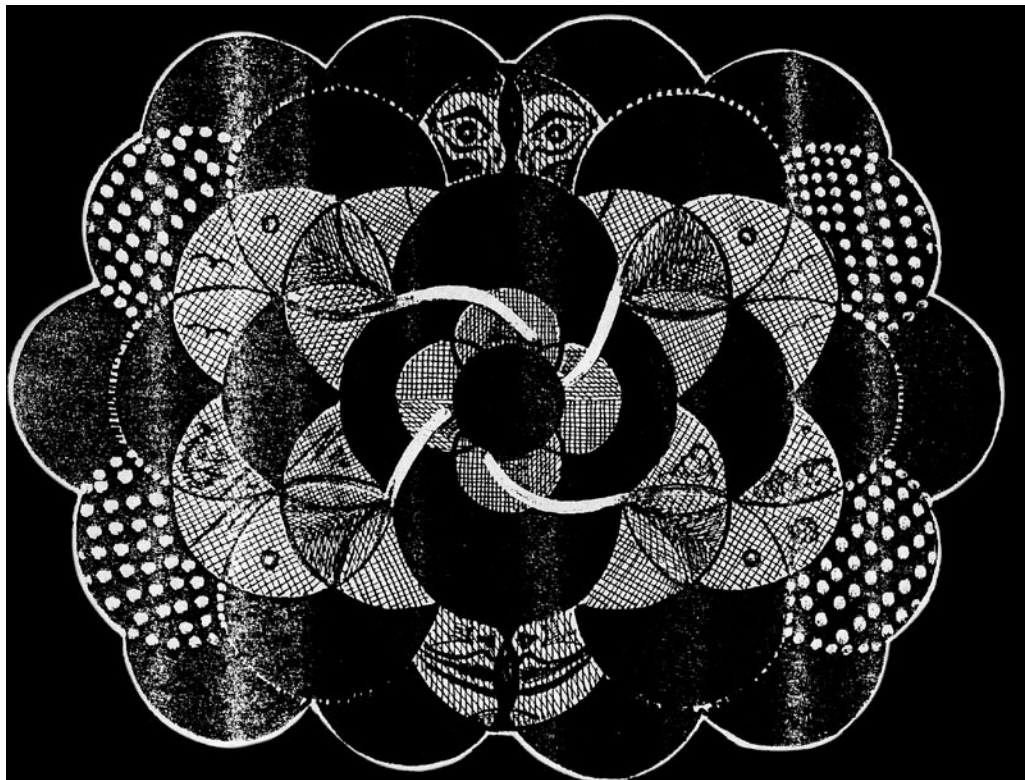
Egy napon az ablakom
jégvirágok borították,
szépek voltak és tündököltek.
Miközben néztem eltűnődtem,
vajon hány ember lát ilyen csodát?
Sokan talán észre sem veszik,
mások meg azt mondják
ajándék ez nem más!
Egy egyszerű jégvirág.
Fagyos téli estéken
talán ő is az ablakon
a mesét várja, mint egy gyermek,
aki azt mondja akarom?

Aztán szomorúság járta át lelkem
- talán hű társa ő annak,
ki egyedül él öregem?
És lehet, hogy most így üzen!
Ha én is üzenhetnék, vajon mit üzennék,
s vajon ő mit üzent?
Közben távol egy másik ablakon,
egy néni nézi, hogy lassan
körvonalazódik e furcsa virág,
mosolyt fakaszt ajkára,
s nem gondol most a magányra.
A természet most is csodát tett,
eljutott hát az üzenet!

Winkelman Klára:

AZ ŐZIKE KALANDJA

Messze tőlünk távoli vidéken,
egy őzike barangol a hóval fedte réten.
Jól eltévedt a kicsi árva,
fázott is már az ő vékony pici patája.
Bár csak lenne egy kicsi ösvény! - gondolta,
talán jobbra fordulhatna az ő fiatal sorsa.
Ugrándozott szüntelen,
az utat kereste,
de azt sajnos sehogyan sem lelte.
Éhes volt már és fáradt,
mégis hitte, hogy itt lesz az a járat.
Messze volt még az este
ám a kis őznek reszketett a teste.
Ha csak egy jelzés lenne! - kérte,
és felnézett az égre.
Hát láss csodát, egy csillag villant
fel az égen,
utat mutatva az őzikeének egészen!
Egészen az erdő mélyéig,
ahol anyja várta,
hát megjött az ő kis gidája.
Messze tőlünk távoli vidéken,
az őz és mamája éltek tovább szépen.

Prosszer Mihály: Virág

Kocsa Gábor:

KACSÁT VETTEM

Régen történt, de még most is visszaemlékszem mindenre. Talán a holokauszt évfordulója alkalmából, mivel a történethez hozzátartozik két zsidó asszony is. Igaz, az egyik csak zsidó lány volt, aztán még a sárga csillag megjelenése és kötelező viselése előtt kikeresztelkedett és férjhez ment egy keresztény sváb emberhez, aki kereskedő volt. Mint asszony már Vilma néni lett és keresztyén családban szülte meg két leány gyermekét. Elkerülte a zsidó begyűjtést, megmenekült a haláltáborból és nem látta Auschwitzot.

A másik zsidó asszony, Margit néni a sógornője volt. Ő bizony viselte a sárga csillagot, a többi zsidóval együtt bevagonérozták és elvitték Auschwitzba. A csodával határos módon élve maradt és hazakerült Móra. A férje, Pista bácsi is hazakerült és mint kereskedők éltek újrakezdett életüket. Azon a napon, mikor elindultam a piacra kövér kacsát venni, találkoztam Vilma nénivel és egy kicsit később Margit nénivel is. Nagyon kedves és aranyos asszonyok voltak. Szerette őket mindenki, mert jóságos segítőkész emberek voltak. A piacon bőven volt választék kövér kacsából. Ki is néztem magamnak egy szép nagytestű kövér kacsát. Látszott rajta, hogy nemcsak egy hétig „lovagolták” tömték, hanem legalább három hétig, ha nem tovább.

A nagyvelegi asszony, aki árulta, azt mondta, vegyem meg, jól járok vele, nagy mája lesz és sok zsírja, mert négy hétig tömte szemes kukoricával. Már a számban éreztem a finom ropogós kacsatepertő és a puhára sült kacsamáj ízét, és arra is gondoltam, milyen finom kacsaszíros kenyeret ehetek majd, akár többször is belőle. Mikor mondta, hogy száz forintért ideadja, láttam rajta, nagyon el akarja adni. Száz forint nagy pénz volt a havi keresethez viszonyítva, de azt is láttam, hogy aki tömte, annak talán még többre is van. Nem alkudtam, kifizettem a száz forintot, beletettem a kacsát a kosaramba, és elindultam hazafelé. Még az utca közepéig sem értem el, jött velem szembe Vilma néni. Már megszíról mosolygott, és mikor odaért hozzám, mondta: „Látom, kacsát vett, Gábor”.

Igen, mondtam, mert hiszen mit is mondhattam volna. Ő, aki zsidó család lánya, mindjárt szemügre vette a kacsát. A zsidók nagyon értettek a kacsához, libához, pulykához, mivel ők a disznóhúst nem ehatték meg. Azért ők is ettek füstölt húst, csak az nem sonka volt, hanem füstölt kacska, liba és pulykacomb.

Attól volt finom a sóletjük, ami a pék kemencéjében készült el. Vilma néni, mikor a szemével jól végignézte a kacsát, a jobb kezének mutató és középső ujjbegyével jól megtapogatta a kacska kövér húsát, majd a szárnya alá nyúlt és kihúzott egy száll tollat, nézte és körme között kinyomta a toll végén a tollból a zsiradékot. Ő ért hozzá, gondoltam, hagytam, hadd csinálja. Aztán megkérdezte, hogy vettem.

Mondtam, hogy nyolcvan forintért. Nem tudom, miért mondtam húsz forinttal kevesebbet, de már kimondtam. Vilma néni rám nézett, és azt mondta, az sok volt, nem lett volna szabad annyit adni érte. Mosolyogva elváltunk, illedelmesen kezitcsókolomot köszöntem, és mentem tovább. Mit ad Isten, tán még húszat sem léptem, jön velem szembe Margit néni. Ő is mosolyog, köszönünk egymásnak, és már mondja is, látom kacsát vett Gábor.

Igen, kövér kacsát. Nézi, nézi, aztán lehúzza fekete cérnakesztyűjét a kezéről, és a két ujjbegyével jól megtapogatta a kacska kövér húsát. Majd kihúzott egy száll tollat, de nem a szárnya alól, hanem a háta közepéből. Nézi a tollat, a körmével kinyomja a toll végéből a zsiradékot, jó kacska, mondja, és megkérdezte mennyiért vettem. Százhusz forintért, mondtam abban a pillanatban szemrebbenés nélkül. Nem tudom, miért mondtam most meg húsz forinttal többet, de már változtatni nem tudtam rajta. Margit néni rám nézett, jó vétel volt, megérte, mindig is mondtam a Pistának, hogy a férfiak tudnak igazán jól kövér kacsát venni. Még azt is mondta, a százhusz forintot ő is megadná érte, de nem adtam oda, mert amennyiért vettem, annyiért nekem is megérte, és boldogan mentem haza, abban a tudatban, hogy jó vásárt csináltam.

Tényi Tamás:

MESÉLD EL...

Egy álom arc jelent meg,
Ő ki mesém ihlette.
Gyere elmondom mi volt,
megtudhatod miről szól.

Amikor megszülettem,
erős volt a mennyei kötelékem,
ám nőttem, s tértem le az útról,
egyre halványodott emlékem az Úrról.

Valami emlék még derengett,
de már a külvilág, mi melengett.
Vártam mikor jön egy közvetítő,
legyen benne múlt, jelen, jövő idő!

Megszületett, és én vártam.
Meséljen arról ahol én is jártam.
Mikor beszélni kezdett, feléje fordultam,
amúgy nagyvárosi voltam:

Mien a legszebb és legnagyobb város?
A mennyországi örökváros?
Más azt hihette értelmetlen fecsegés,
de bennem megdobbant a múltidézés.

Újra tudtam, mégis létezik,
darabjai, kövei, életem építik.
Felnőtt ő is, én is,
így tűnt el gyerekségünkkel, emlékünk is.

Tudtam, jó majd egy újabb kapocs,
megkapjam újra az alapot.
Jött is egy fiú, a sajátom,
vártam mesélje álom világom.

Mondá, apa a titok benned él!
De elmondom, Jézus tényleg él.
S mit oly sok éve láttál,
lakhelyed lesz az évek multáival.

Mindennap fiammal beszéltem, játszottam,
boldog voltam, nemcsak annak látszottam.
Múlt az idő, s a fiam is felnőtt,
s én vártam a 3.ik megmentőt.

Jött az újabb nemzedék,
ő mesélte nekem a legszebb mesét.
-Mi a mennyország?
-Papi! A család!

A fiú csak egy szót mondott,
s bennem minden összeomlott,
de felépült valami új,
a hittől szívem megújul.

Már tudtam a család a földi mennyország,
hogy fenn nem csak az isten vár.
Köszönöm isten a családot!
Ezt a mesét mindenkinek ajánlom.

(2007, 3-as metró, Pest)

Lincz Anett: Illusztráció

Horváth Lívia:

ÜVEGAJTÓK

Mi ez a nagy eltűnés?
 Hová és mi csalt el?
 Itt hagysz? Elbújsz, rengeteg
 Minden takar...
 Már nem látom a fáid,
 magaddal vitted,
 Semmi sem olyan mint régen
 Mikor még még itt voltál.
 Bár csak ketten voltunk
 azért a tömeg értelmet nyert
 De most régóta más minden
 Most egyedül vagyok
 És visszajöttek az üvegajtók.
 Régen te meg én, kiszöktünk
 és nem látta senki...
 De most elnyelt téged ez a láthatatlanság
 Hol keresselek meg?
 A lényed átlényegült, a lelkem elveszett
 Vajon, hogy néznénk egymásra újra, ha
 Visszatérnél az üvegajtóból?
 Az angyalok, vagy démonok földje után,
 Minek látnál... Engem?

Fördös József: Szerelem (agyag)

Horváth Lívia:

ELVETEMÜLT KÍVÁNSÁGAINK

Csak nem azt akard mondani, hogy ne szeresselek? Kedvesem! Ugye nem ezt? A főváros zsákutcáit jártam érted végig, és elkövettem minden ballépést, amit egy izguló szerelmes elkövet, vártam hónapokat, csak hogy visszaírd, és most megint csak csönded övez. Csönded, mely fájdalmas és sejtető. Eddig remény voltál, szomjoltó, mosolygós remény, most már ha rád gondolok, csüggedt lesz szívem, egész testtartásom, szemeim a padlón keresik lépteid. Erősen ver a szívem, és nem tudom pontosan, mit akarsz, vagy mit akarok én, de most tél van, hideg tél és nem dalolnak a madarak. Szükségem van rád, de hidd el, nem várok sokat Tőled – kínálgatom magam, mint portékáját a kofa, - csak szeretetem van, semmi más. Felajánlom, ingyen, szépen. Karácsony van! Nem kéred? Karácsony van! Ne légy szabálytalan! El kell fogadnod! Meg kell mutatnod magad nekem! Annyira szép lehetne most minden – ...egy estét sem ad, nem hogy éjt nappalát, ő a bodzavirágból előbújó kisbogár...Ő a térképen az X és ő az éjjel az a sok kis csillag. Ő az álommanó, aki elaltat, ő reggel a fényes pirkadat, ő a fenyő, élő, csodaszép! De ő a felesleges hajsza is, a mennydörgős ménkű, a macska, minden csepp harmat, meg a dézsa ami a földeket öntözi... Minden. Minden gondolatom Ő...-

Ma karácsony van. Holnap már nagyon távol leszünk. Összetákolat életünket tovább cipeljük, vonszoljuk, meg tesszük megint a fogadalmunkat és élünk tovább, primitíven, és bonyolultan, siránkozva, néha jóakaróan. Hiányzik valami. Hiányzol Te! Az emberek elrohannak egymás mellett, miért baj, ha megállok melletted? Hidd el, én is nagyon félek! Tele vagyok kétségekkel, és sokáig nézem a papírra vetett kérdéseim. Az ember megszületik és első dolga, hogy sír. Aztán két évig hallgat. Lassan, megtanul alkalmazkodni, az ügyesebbek megtanulják Magukat is kifejezni. De őszinteségnek, csak ez a kettő ősztonös állapot marad. A sírás és a hallgatás. Meddig vártam csöndben és mennyit könnyeztem érted, hidd el, nem tréfa ez!

Csak azt tudnám, miért rabolják el az időt a jóktól, akik fenyvesek illatos árnya alatt imádnák a létezést, az egymás. De nincs idő, nincs idő örökké. Örökkévalóság. Örökké valóság? Miért zokog belé a lelkünk? Miért nem álmodhatunk egy perccel tovább?

Elvetemült kívánságaink fölött töménytelen nehézségek állnak, ránk telepednek félelmeink, meg nem állnak. Megszülető álmainkat eltapossák rögtön. Mi vagyunk azok, akik elkapdossák a lepkéket, mi vagyunk a fények is, és mi vagyunk a lepkék!

Álomszerű képződmények vagyunk... Néha elröpülünk a fény felé, amit egy apró gyertyaláng idéz, amikor merészen széthasítja a világ sűrű, tömény sötétségét. Ilyenkor rájövünk, ezen a Földön csak szeretni lenne érdemes!

Kállai László:

KÖZÖS FELELŐSSÉGÜNK

*Ajánlással Döbrentei Kornélnak,
Móron tartott előadásának emlékére,
2005-11-25*

Magasan állok a vártán,
Alant az ellen serege.
Nyomasztó a látvány
Csontig hatol tél hidege.

Nem értem az egészet,
Miként jutottam oda?
A várfoknál letekintek
Ott van mind sógor, koma:

Süvítő szél hord harsogón,
Parancsszót szanaszét,
Idő savában edzett

Arcokon: a Haza elébb!
Levetném magam önként,
De mit segítne az?
Kéjes örömet lejtsem
Új burzsoá hada?

Magunk hóhéri lettünk,
Minden kényszer nélkül:
Kezekbe temetett fejek,
Sírasd múltadat el!

Nyomorodtól szabadon,
Asztaltól felállva,
Hívj másokat, hogy
A jövőjét mind lássa!

Kufároktól lelkeket,
Menteni adatik;
Szóhoz a hívó tett,
Széltől viharig dagad.

Kállai László:

FELTÁMADÁSTÓL FELTÁMADÁSIG

(tisztelettel és szeretettel édesapám emlékére)

Odakünn nyárutó gyümölcsei
Rothadnak szanaszét a földön.
Falevelek izgatott zizegése
Hűvös reggeleket szid.

Element. Nincs itt a gazda.
Magányos tölgyek hajlonganak
Évszázadok terhe alatt,
Borba fojtják a napkeltét.

Barnás, sárgás réteken
Szél fütyöl magányos dallamot:
Csizmák alatt roppanó torzsa
Kisérté el múltnak árnyait.

Zúgott a harang is hetykén,
Rigó füttyös reggeleken.
Gyermekzsivajt hallott fülem,
S nyelte láboknyomát a csend el.

Könnyek néma záporán át
Sötét fellegi feljönnek,
S ezernyi áradás szeszélye
Üvölte rögs réteken át:
Lesz még Ararát!

Tényi Tamás:

LÉLEKBÚVÁR

Ugorjunk rögtön a mélyvízbe. Nem kell megijedni, azt hiszem bűvárlecke hiányában is sikerülni fog. Úgy érzed, szürkék a napjaid? Részekre vagy tagolva? Nem érzed magad sem egészségesnek, sem kényelmesnek? Nem kényezettet senki? Közben sorold el az érveket magad mellett, hogy: pedig szép vagyok, vonzó és kívánatos, pedig egészséges ételeket eszem, pedig igyekszem. Ám ez sajnos mind a felszín, ezért is kéne egy kicsit a lélekben bűvárkodni. Elgondolkodni, elég időt töltök együtt párommal? Eleget beszélgetünk? Vannak közös programjaink? Ugye ezekre a kérdésekre már nehezebben lehetne válaszolni. Közeleg a tél és a szeretet ünnepe, használd ki addig az időt, hogy a megválaszolatlan kérdéseket is helyre tedd az életedben, s ne csak a válaszokat találd meg rá, hanem a megoldásokat is.

Ne hagyd magad az árral sodortatni, tanulj meg úszni!

Udvardi János:

AMI BENNÜNK ÖRÖK

Lélek, szent lélek,
Ami bennünk örök,
Ami bennünk isteni,
Ami bennünk emberi.

Halhatatlan lelked
Mulanó porhüvelyben
Megőrizni nagy feladat,
De ember – csak így lehetsz!

Nem a gonosz lélek,
A lelketlenség,
Lelkiismeretlenség,

A lélektelen hajsza,
Csak a nemes, nagy lélek,
A nagylelkűség, lelki nagyság,
A lelkesedés, lelkesültség,
Az átlelkésített élet.

Életünk egyszeri,
Megismételhetetlen,
De csak rajtunk múlik, hogy
Siralomvölgy lesz-e, vagy
Jó mulatság, férfimunka,
Piros, tartós öröm.

Ne folyton változótól
Reméld a dicsőséget!
Nem a hatalom, a pénz extázisa,
Nem a részleges tudás dicsősége,

Hanem a lélek, melyben
Szív és ész egysége lüktet,
A hit, a hittel végzett munka,
Önmagad szétszótása,
Ad értelmet életednek.

Cselekedj mindig úgy,
Hogy az emberiséget
Mind saját személyedben,
Mind mindenki más személyében,
Mindig célnak, és sohasem
Pusztán eszköznek tekintsd!

Jöjj, szentlélek Úristen,
Áraszd reánk teljesen
Mennyből fényességedet,
Mennyből fényességedet!

Udvardi János:

**VÉDJÜK MEG A MAGYAR IRODALMAT
– VÉDJÜK MEG ÖNMAGUNKAT!**

A magyar irodalomnak ethosza van, újkori történelmünkben mindig is ez volt a legfontosabb nemzetfenntartó erő. Nagy alkotóink művei mindig a lényegről szóltak: életünkről, sorskérdéseinkről. Az igazat mondták, nemcsak a valódit!

A XXI. századra viszont igencsak megfogyatkoztunk a magyarságban. Ezért aztán bármerre nézünk, egy válságban levő, összezavarodott süllyedő nemzet képét látjuk.

1920, a szégyenteljes trianoni békediktátum óta a magyarság nem képes magára találni. Példátlanul elbántak velünk a nagy európai és a szomszédos kisebb hatalmak. Illyés Gyula vádló szavai: „Igazságot a magyarnak!” – szinte visszhangtalanok maradtak az elmúlt ötven évben.

Magyarország, amely egykor a nagy európai nemzetek sorába tartozott, a XX. századra a különböző, hatalomra törő elitnek harcának martalékává vált, s így félévszázadra a szovjet típusú fejlődés zsákutcájába kényszerítették. Ennek anyagi és lelki megnyomorító hatását még ma sem hevertük ki. A szétzilált, maroknyi magyarság nagyobbik részének a polgárosodása máig nem ment végbe. Berzsenyi így fogalmazott: „Minden ország talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledűl s rabigába görnyed.”

Ha ki akarunk lábalni a mai mocsárból, nem engedhetjük, hogy továbbra is a könyvtárakban porosodja-

nak nagy szellemeink művei, amelyek példát adnak nekünk erkölcsből, igaz magyarságból.

Mostanában többször is körülnéztem egy-két hatalmas budapesti könyvtárházban, melyek egy büszke, női nevet viselnek. Mondhatom, kísérteties, szinte szürreális élményben volt részem: Több volt a biztonsági őr, mint a vevő. Nem tudom, hogy kik és milyen pénzből tartják fenn ezeket az áruházakat, de gyanítom, hogy az itt felpolcozott könyvek nagyobbik része a zúzdában végzi.

Először is: talán nagyképűségnek tűnik, de számomra az ott kapható könyvek 70-80%-a eleve talmi, értéktelen, bővli benyomását kelti. Úgy látom, hogy a magyar irodalom, egyáltalán a nemzet sorsa egyre kevesebb embert érdekel. A könyvkiadás csupán néhány ezer ember magánüzlete és csoportérdek-érvényesítő tevékenysége. A legtöbb ember nem is tud könyvet venni, de egyébként sem venne mai szépirodalmat, mert az nagyjából belterjes, öncélú, sokszor cinikus, trágár és szinte mindig érdektelen szellemi önkielégítés. A mai támogatott regényeket, verseket, drámákat, esszéket alig olvassa valaki. Úgy látszik, a hazugság, a „cinkelt duma” nem piacképes. Bizonyos szerzők műveivel Dunát lehet rekeszteni. Ők azok, akik még íróakadémiát is üzemeltetnek, hogy még több megbízhatóan eladhatatlan mű születhessen. A klasszikus magyar irodalom kiadása viszont, úgy tűnik, semmilyen szempontból nem érdeke az államilag támogatott magyar könyvkiadásnak.

Szimbolikus erejűnek érzem a budai Móricz Zsigmond-szobrot. Nem tudom, ki az alkotója, de a célja valószínűleg a legnagyobb magyar regényíró nevetség-

gessé tétele: totyakos, púpos, csapott vállú öregember szobra áll a Móricz Zsigmond körtér egyik sarkában. Vajon kinek az érdeke érvényesül a magyar kultúrpolitikában? Szerintem egy magyar könyvruházban állandóan kaphatónak kellene lennie minden nagy magyar alkotó műveinek, de azokénak mindenképpen, akik a nemzet szellemi vezérei, összetartói, éltetői, felvilágosítói és harcosai voltak. Impozáns a névsor: Balassi, Zrínyi, Csokonai, Kölcsey, Katona, Széchenyi, Vörösmarty, Kemény, Eötvös, Madách, Petőfi, Arany, Jókai, Mikszáth, Vajda, Ady, Babits, Kosztolányi, Tóth, Juhász, Móricz, József Attila, Radnóti, Illyés, Németh, Nagy László, Weöres, Márai, Wass, stb. Az ő műveik közül sajnos nagyon kevés kapható!

A magyar irodalom a több mint egy évezrede a Kárpát-medencében küszködő, élni akaró, Keletről idevándorolt és azóta Kelet és Nyugat szorításában megmaradni kívánó, tragikus sorsú, ősi magyar nép erkölcsi és lelki példatára, Bibliája. Nálunk az irodalom sohasem lehetett öncélú, a lélek balga fényűzése. Nekünk mindig prófétákra, váteszekre, vezérekre volt szükségünk, hogy kivezessék népünket a szolgaságból, felébresszék alvó szabadságvágyát és lelkierejét, önbecsülését, hogy öntudatra ébredjen és a saját kezébe vegye sorsának alakítását.

Nagy alkotóművészeink közül sokan fiatalon belehaltak vagy belerokkantak ebbe a Muszáj-Herkules-sorsba. Petőfi Sándor fiatalemberként a csatamezőn halt meg a szabadságért, amit az ellenünk összefogó nyugati és keleti hatalmak vérbefojtottak.

Ady Endre volt talán a magyar sors legnagyobb költője, aki a XX. század elején megsejtette, hogy „minden egész eltörött”. Művében szinte megjósolta Trianont. Mégis ő volt az, aki legnagyobb verseiben megfogalmazta az erkölcsi megújulásra képes, új ember programját, mely szerint a szenvedések, betegség, kudarcok, kiábrándulások ellenére is eljuthatunk oda, hogy életünkbe beköltözzön a „piros, tartós öröm”.

József Attila átfogó képet adott az országról, amelyben a múltunk mind össze van torlódva, és az új világ vár reánk, de ő 32 évesen odajutott, hogy a tűzhelyet, családot már végképp csak másoknak remélt, miután hiába kért emberséget az embernek és magyarságot a magyarnak. Az ő leltára, sajnos mára sem vált túlhaladottá:

„Ezernyi fajta népbetegség,..

árvaság, korai öregség, elmebaj, egyke és sivár bűn, öngyilkosság, lelki restség, mely, hitetlen, csodára vár, nem elegendő, hogy kitessék:

föl kéne szabadulni már!

S a hozzáértő, dolgozó nép okos gyülekezetében hányni-vetni meg száz bajunk.”

Ismerjük meg és olvassuk a szörny XX. század legnagyobb magyarjának, Illyés Gyulának a műveit is, aki a legsokoldalúbban fogalmazta meg a magyarság lényegét: „Magyar énelőttem az, aki az értelmet szereti, aki szenvedélyét csak akkor engedi szabadon, midőn a szó már nem használ az igazság elfogadtatására.

Minden nép közösség.

Jó magyar az, aki emberi, jó tagja a magyar közösségnek.”

A legmaradandóbbat a költészetben alkotta a magyar szellem, de vannak prózaíróink is, akik minden művükkel népüket szolgálták. Móricz Zsigmond művei megmutatják a magyar parasztságban rejlő erőt és életszeretetet, az ő és Mikszáth Kálmán regényei azért is fontos emberi dokumentumok, mert példát mutatnak abban is, hogy a magyar ember önmagát, a saját uralkodó osztályát is bírálhatja.

A legnagyobb magyar, Széchenyi erkölcsi maximája szerint az ember „ne keresse a hátramaradást, a hibát másban, mert mással nem – hanem inkább magában, mert magával parancsolhat.”

Nemzeti költőink és íróink tanítása, erkölcsi példamutatása ma is eleven hatóerő lehetne.

Hiszünk abban, hogy amíg az ő műveiket olvassuk, lesz magyarság a Kárpát-medencében, és felnő végre egy szabadabb, boldogabb nemzedék.

Révay Gyula: Legenda (fa)

K. Babos Klára:

KILENC KÖZÜL AZ EGYIKET...

Csizmadia János mester
Istentől sokat kapott:
kilenc gyermek szeretete,
s gondja vállán nyugodott.

Kilenc gyermek már nagy család
ruha kell és élelem,
kilenc cipő minden évben,
át az egész életen.

Asszonya az égbe felszállt,
nem simogat, messze már,
kilenc gyermek minden gondja
már egyedül csak rá vár.

A szeretet mindenható
átölel és melegít
puha szárnyát fölénk tárja
gondjainkon átsegít

Karácsony áldott éjjelén
nincs csillogás, nincsen fény
a csöpp lakás szobájában,
csak a szívek legmélyén.

Ajándékot nem tud venni,
helyette szóljon a dal:
Krisztus urunk megszületett
száll az ének, hitet vall.

A szeretet mindenható
átölel és melegít
puha szárnyát fölénk tárja
gondjainkon átsegít

Szép lakásban a háziúr
helyet nem lel, ténfereg,
magányán, magányosságán
folyton folyvást kesereg.

A felhangzó gyermekhangok
szívét-lelkét döfködik
neki miért nincs valakije,
ki felette őröködik?

Bekopog a boldogokhoz,
kér egy morzsát belőle:
Kilenc közül az egyiket
hadd ölelje keblére!

A szeretet mindenható
átölel és melegít
puha szárnyát fölénk tárja
gondjainkon átsegít

Ez Sándorka, nem adhatom,
pap lehet majd, jól tanul.
Most leányka következik.
Nem jó, fiút vár az úr.

Ferencke már segít nekem,
János viseli nevem,
Józsikám tisztára anyja,
őt el nem veszíthetem.

Lány következik most megint.
Pali anyja kincse volt,
a sor végén két kicsi áll.
Sajnálom, nem adhatok!

A szeretet mindenható
átölel és melegít
puha szárnyát fölénk tárja
gondjainkon átsegít

Akkor itt van ezer pengő,
többé ne szóljon a dal,
a magányos ember szenved,
ha másutt örömet hall.

Csend borul a csöpp lakásra
néma lett a száj, a szív.
János mester a nagy pénzzel
futott, ahogy lába bírt.

Nagyságos uramat kérem,
Vegye vissza a kegyet!
Némán, lélek nélkül élni
nem érdemes, nem lehet!

Szegény ember életében
szeretet van, és a dal.
Búját üdvét elnótázza,
így él, amíg meg nem hal.

A szeretet mindenható
átölel és melegít
puha szárnyát fölénk tárja
gondjainkon átsegít

Linczné Ruff Ágnes: Gyertyatartó

IN MEMORIAM KARÁSZI FERDINÁND

Karászi Ferdinánd (1977-2007)

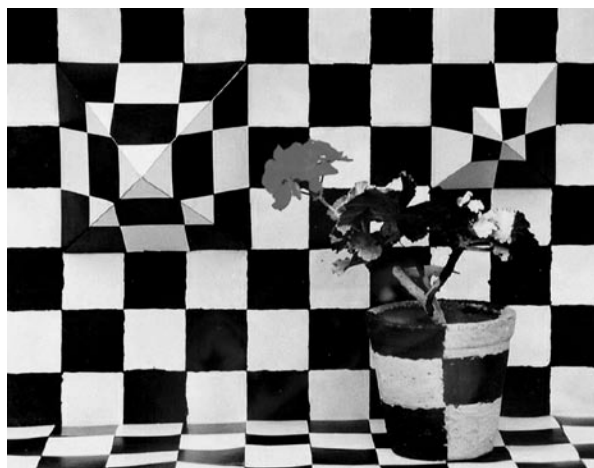
Olyan volt, mint díjnyertes fotóján a piros virág.
 Az Őt meg nem értő világhoz nem tudott és nem is akart
 alkalmazkodni. Önként távozott.
 Öröm volt, hogy köztünk élt.

Nagy F. Luca: Fák a víztükörben

Révay Gyula: Tiszai holt-ág

Karászi Ferdinánd: Fotó

K. Babos Klára:

TÉLI NAPPÉNY

Karászi Ferdinánd emlékére

Energiabuborékok áramlanak
 Belőled-belém
 Beburkolnak, melengetnek,
 Mint éltető nappfény
 Akaratot, hitet, életerőt hoznak
 Tetőled-nekem
 Hétköznapok szürkeségét feloldva
 Színessé tegyen

Szeretem, hogy szép fejedet
 Felemelve hordod,
 Szeretem, hogy mások baja
 Megoldandó gondod,
 Szeretem, hogy nem hajolsz meg
 Hatalom szavára
 Szeretem, hogy földig görnyedsz
 Gyenge sóhajára.

Hajnalban láttam a holdat
 Fény volt körülötte
 Kétszer is ránéztem, s mindig
 Te jöttél eszembe
 Talán a fényről, mely
 Körülötte támadt
 Olyan volt, mint a szeretet,
 Mi belőled árad.

Schnierer Kitti:

ÉJFÉLI OPERA

Csend a csend hátán,
A város túl van a lármán.
Macska se nyávog,
Kutya sem ugat,
Az éjszaka művésze most kapott utat.
Romos ház felé veszi az irányt,
Az éj csendjén keresztül vágat át.
A csend megszakad, zongoraszó hallik,
S íme! Az éjféli opera elkezdődik.
Mi nappal nem, most előmerészkedik,
Mindenki szíve a romos házba vágyik.
Vendég itt a telihold,
A művészre ő szór csillagport.
Zongora mellé lép a rejtélyek embere,
S már rég csend ül a terembe.
Hangja mint a szirének dala
Kábítja a népet,
S végül az egésznek a hajnalfény
Vet véget.

B. Szabó Edit:

ÚGY SZERETNÉM

Néha úgy szeretném
Kitárt karommal
A mindenséget átölelni
Boldog embereket látni
S ne tudjanak
Soha gyűlölni, csak szeretni
Egy nagy meleg szív köré
Terelném az egész világot

Hogy mindenki
Még életében kapja
A megérdemelt virágot

B. Szabó Edit:

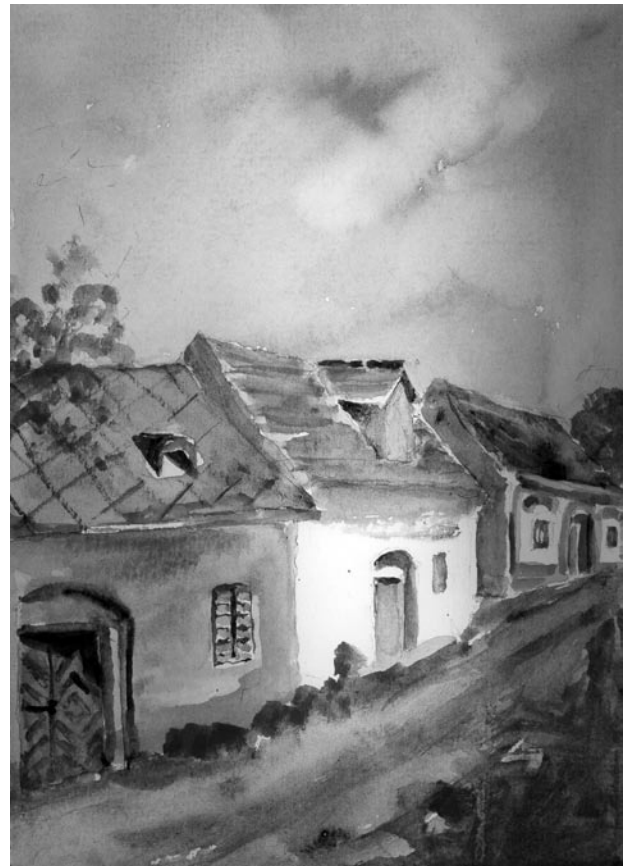
ANAMNÉZIS (JÓSLAT?)

Sűrű a köd, úgy érzem
Csontig hatol
Nem látom azt sem, hol
A távol, s hol van a valahol
Szinte már ordítok, félelmem
Torkon ragad.
S mégis – oly jó bizton' tudni,
Hogy felkel majd a nap

Schnierer Kitti:

EGY SZOMORÚ KARÁCSONY

Hús szoba mélyén csüggedt lélek tántorog,
Arca hideg, teste gyenge, foga vacog.
Egyedül van, nincs ki vigasztalja,
Lelki sebeit begyógyítsa.
Álmaiban keres hát gyógyírt,
Ott elfeledhet minden kint.
Csöppnyi szívét nyomja a fájó irigység,
Karácsony van a szeretet ünnepe,
Másnak jut család, de rá csak a szép emlék
vár.
Hideg arcán tűzforró könnycsepp gördül
le,
Ölelésre tárul karja, de nincs kit
megölelnie.
Karácsonyfa nincs a szoba közepén,
Ott már csak alig pislákol a remény.
Térdre ereszkedik, fejét imára hajtja,
Ajkait mosolyra parancsolja.
Sebzett szívét Istennek felajánlja.
Örök hűséget fogad az ő Urának,
S arra kéri őt, ne adjon ilyen sorsot senki
másnak!

Gergye László: Móri pincesor

Radolfi Adél:

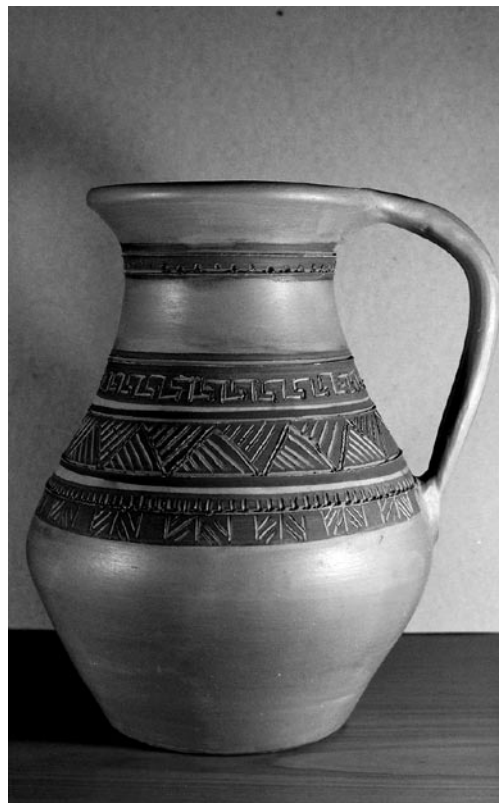
ÚJÉVI KÍVÁNSÁGOK

Adjon az Isten nyugalmat,
Elesetteknek nagyobb hatalmat,
Káosz, zűrzavar helyett békét,
Segítse bizonytalan népét!

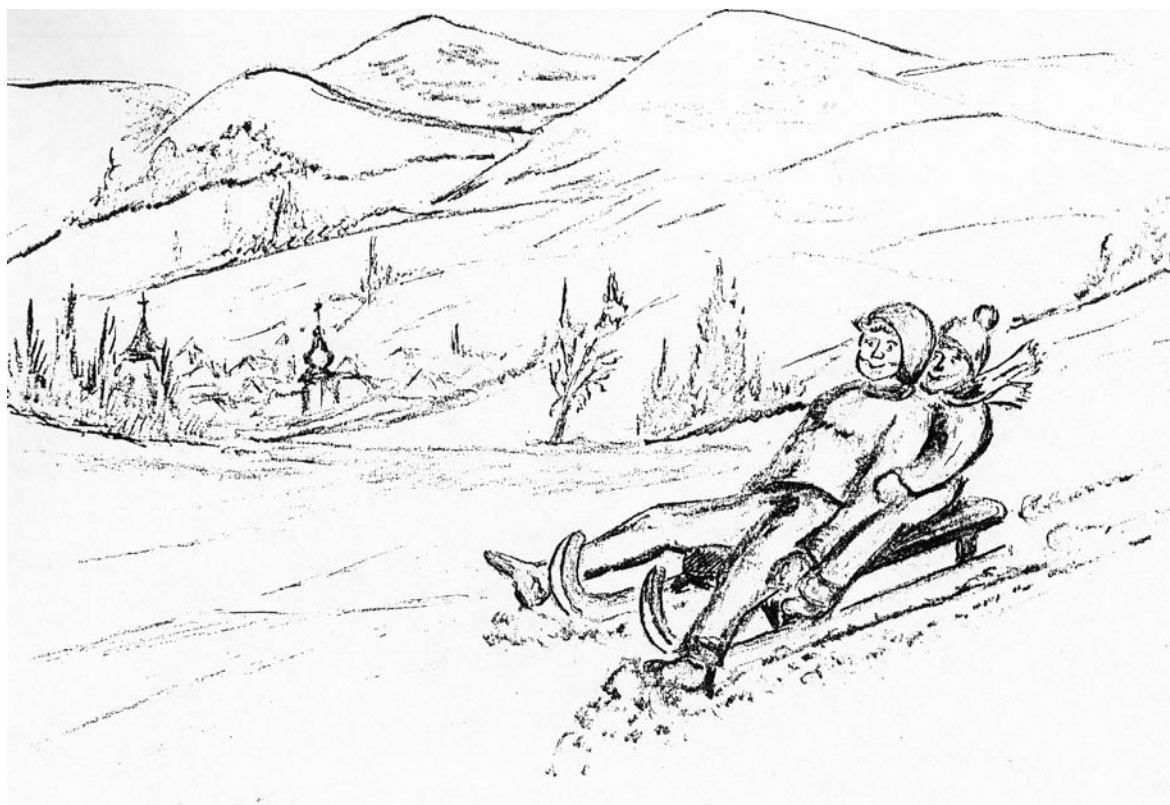
Adjon a Jóisten türelmet,
Szerény embernek is kijáró figyelmet,
Kenyerektől duzzadó, pattogó kemencét,
Szerencsétlennek is adjon szerencsét!

Adjon a jó Isten gabonát,
Ökölrázás helyett parolát,
Biztonságos hidakat szakadékok fölé,
Tündöklő virágokat a tövisek közé!

Adjon a jó Isten szeretetet,
Egészséges lelkű, boldog gyerekeket,
Mindenki kapja meg azt, amit szeretne –
Anélkül, hogy becsvágyban, kapzsiságban elveszne!

Linczné Ruff Ágnes: Kancsó

Prosszer Mihály: Szánkózók

MÓRI ALKOTÓTÁRSAINKRÓL

BERTA MÁRIA – Már gyermekkoromtól kezdve foglalkoztam a képzőművészettel, így kerültem kapcsolatba a móri kulturális élettel, a várossal és az ott lakó emberekkel egy 1980-ban szervezett Megyei Amatőr Képző- és Iparművészeti táborban. Később különböző kézműves tanfolyamokat végeztem, ahol többféle mesterséget tanultam, a szövés mellett bőrművészetet és a természetes anyagokból készíthető gyermekjátékokat. Móron dolgozom gyermek- és ifjúsági program szervezőként.

BERTÁNE KUBA TÍMEA – 1975-ben születtem Vácott, a Dunakanyar közelében. Már maga a táj szépsége is meghatározó volt az életemben, az igazi támpontot azonban édesapám adta. Ahogy ő mondta a verseket, úgy senki más, mert ő úgy mondta mint édesapa az ő piciny szöske kislányának. Az a szeretet pedig, amit ezzel együtt átadott, mindent felülírt. Évek múltak el, idővel magam is szülővé lettem, s megértettem, mi volt az, amit akkor kaptam, s mi az, amit ma én átadhatok a jövő nemzedékének.

DÖMÖTÖR LÁSZLÓ – 1939-ben születtem, pedagógus végzettségű vagyok. 1957 óta fényképezek. A Móri Bor napokon több ízben is volt kiállításom. Bemutakozhattam az ország különböző városaiban, sőt Olaszországban is. Bolognában első és második díjat nyertem. 1963 óta élek Móron. A fotózással igyekeztem részt venni a város kulturális életében.

GERGYE LÁSZLÓ – Móron élek. Nyugdíjba vonulásomig magyar-ének szakos tanárként dolgoztam. 26 éves koromban kezdtem el festegetni Tóth Gyula rajztanár kollégám biztatására, majd Ballagó Imre festőművész szakkörét látogattam. A festés hobbimmá vált, de mindig mértéktartással kezeltem. Így is gazdagította életemet. A '70-es évektől a '90-es évekig rendszeresen részt vettem a móri, valamint a megyei amatőr képzőművészek kiállításain. Leginkább az olaj és akvarell technikát alkalmazom.

HORVÁTH LÍVIA – Levelek, amelyeket nem küldök el. Érzések, amikről nem beszélek, amikről csak írok. Hát, ha olvassa valaki... Hátha olvassa valaki... Lehet, hogy átéltem, lehet hogy nem, lehet hogy igaz, lehet hogy a kincs, egyszerűen nincs. Ilyen ez, az ember úgy sóvárog, aztán azon kapja magát, hogy már álmában él, és éltében álmodik, és a bizonytalanság csak fokozódik, amíg... amíg rájön, hogy ez is csak álom, és ébredésekor kételkedik már a valódi életében. És rémülten kérdi: Mi ez a fény? - Napvilágon vagy! - Miért? - és erre már senki sem válaszol. És akkor jön egy szerelem...

RÉVAY GYULA – Ötvennyolc éves rajz-földrajz szakos pedagógus vagyok. Az elmúlt évtizedek megyei és országos alkotó közösségeinek tagjaként is dolgoztam. Fokozatos „lemorzsolódás” után ma Csókakőn élek és dolgozom.

SIMON EDIT – Móron élek családommal. Gyermekkorom óta lenyűgözött a festészet és a szobrászat. 2003-ban részt vettem az SMV2000 Festőtanoda kurzusán, amelyet unokatestvérem, Simon M. Veronika festőművész vezet. Vásznonra festek olajtechnikával. Szívesen feldolgozom azokat a tájakat, emlékeket, virágokat, amelyek nekem kedvesek. Részt vettem már többször a Tanoda kiállításain, Székesfehérváron, Móron és Szabadbattyánban is.

WINKELMAN LÁSZLÓNÉ (KLÁRA) – Azt kérték, írjak magamról pár mondatot. 1976-ban Salgótarjánban születtem, kis családommal egy szép és csendes helyen élek...Miközben rájöttem, pár mondatot nem tudok írni magamról. Inkább azt írom le, amit érzek és fontosnak tartok. Ezért alkotok, ezért vagyok én Winkelman Klári és örülök, hogy nem magamról kell írni. „Hit, remény, szeretet, de e három dolog közül a legfontosabb a szeretet.”

IMPRESSZUM:

MÓRI REGIONÁLIS CSOPORT MÓRI KRISTÁLY

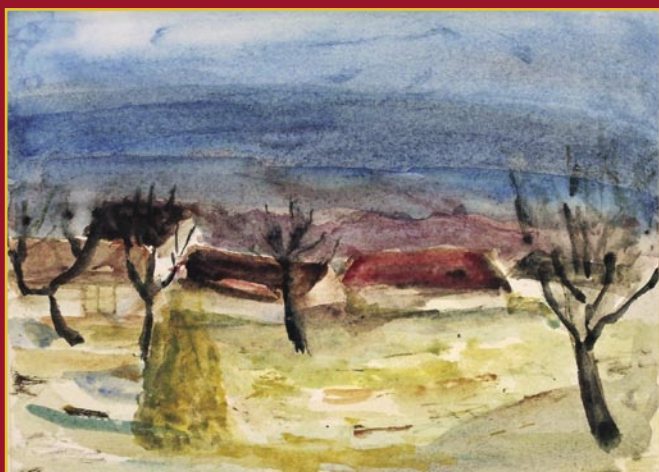
Főszerkesztő: Klein Magda – 8060 Mór, Szent István tér 5.

Tel/Fax: 06/22/407-138 E-mail: radokvt@freemail.hu

Kiadó: Klein Magda – 8060 Mór, Szent István tér 5.

Szerkesztők: Bánkúti Katalin, Dömötör László, Fazekas Judit, Kovácsné Babos Klára, Tényi Sándorné,
Vargáné Kocsis Mária

Nyomdai előkészítés, tipográfia: Ezerszó Reklám és Média Stúdió – www.ezerszo.hu

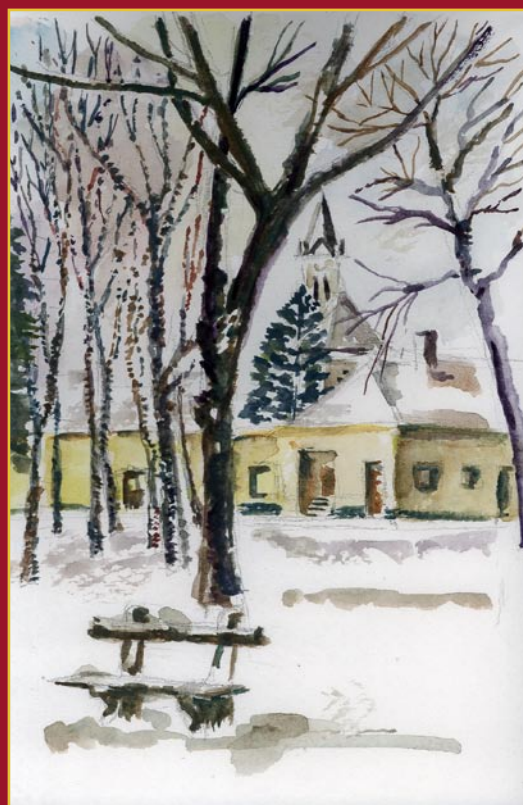
Gergye László: Kertekalja

Bánkuti Katalin: Ikon

Fördös József: Lány

Nagy F. Luca: Kútház fákkal

Herbákné Sipos Valéria: Tanya a télen

Simon Edit: Tájkép

Bíróczki Ibolya: Csillagjegyek (Nyilas)

Linczné Ruff Ágnes: Anya gyermekével (sógyurma)

Berta Mária: Szemüvegtokok

Bíróczki Ibolya: Csillagjegyek (Bak)

Bíróczki Ibolya: Csillagjegyek (Vízöntő)